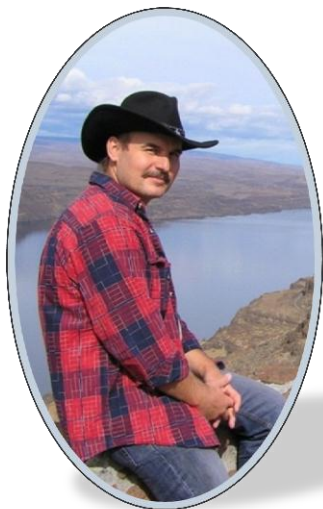

JAK JSEM DOBÝVAL AMERIKU

Miroslav Krejčí

Jak jsem dobýval Ameriku

aneb několik užitečných rad pro nelegální pracovníky v USA.

Věnováno všem statečným Čechům, kteří se vydali do USA zlepšit si životní úroveň a nedělali své zemi ostudu.

Miroslav Krejčí

Možná začnu trochu neobvykle, ale tento úvod je nutný pro správné pochopení celého příběhu.

Jsem programátor. Moje práce je zároveň i mým koníčkem, což všem vřele doporučuji. Dalším mým velkým zájmem jsou paranormální, nevšední věci, UFO, teleportace, síly PSI a podobně. Přečetl jsem spoustu knih o této problematice a v jedné z nich narazil na výzkum Dukeovi university v Durhamu v Severní Karolíně, USA. Tam se již více než padesát let zabývají výzkumem paranormálních schopností lidí. Jeden z principů zkoumání těchto schopností u lidí je založen na nesčetném množství opakujících se pokusů, kdy zkoumaná osoba se má pokusit ovlivnit zdánlivě neovlivnitelné jevy. Další se zabývají schopností uhádnout blízkou minulost, případně blízkou budoucnost. Ale abych nemluvil příliš obecně. Například: Uprostřed místnosti je postaveno prosklené zařízení, nahoře je záklopka, ze které vypadnou desítky malých míčků. Dopadnou na dno zařízení, kde je několik otvorů. Pravděpodobnost, že míčky propadnou některým otvorem, je stejná pro všechny otvory. Pokusná osoba má za úkol přinutit svou vůli, aby co nejvíce míčků propadlo předem domluveným otvorem. Zdánlivě to zní jako nesmysl, avšak výsledek stovky pokusů prokázal, že množství propadlých míčků zvoleným otvorem se opravdu zvýšila natolik, že to není možno považovat za normální odchylku. Dalším pokusem byly tak zvané Zenerovy karty, pojmenované podle asistenta Dr. Josepha Bankse Rhinea, Dr. Zenera. V tomto případě se ukazovaly pokusné osobě karty s různými symboly avšak tak, aby neviděla, jaký symbol na dané kartě je. Úkolem bylo uhádnout tento symbol. Opět jednoduchý příklad: Pokud máte deset karet s deseti symboly, tak pravděpodobnost, že uhádnete co na kartě je, 10 procent. Pokud je však u velkého množství pokusů tato

pravděpodobnost vyšší, máte asi schopnosti, které se vymykají běžnému standardu. Byl zaznamenán případ, kdy jistý muž z 29 pokusů uhádl 29 krát. Je to samozřejmě výjimka, ale i to něco znamená.

Já vím, už Vás to přestává bavit. Prý Amerika, ale samé řeči o paranormálních schopnostech. Už končím, přeju k věci.

Napadlo mě totiž vytvořit počítačový program, který umožní komukoliv odhalit, zda nějaké paranormální schopnosti má a ať už zjistí cokoli, může pomocí tohoto programu své schopnosti začít trénovat. Výsledky se pak ukládají do paměti a je možné sledovat, jestli je tu nějaký pokrok.

Když už jsem měl tedy program pohromadě a pěkně to fungovalo, co kdybych ho nabídl k prodeji? Ale komu takový program nabídnout? V naší republice? To tedy nevím, nevím. Za prvé se o takových věcech u nás 50 let nemluvilo a pak to předpokládá mít doma počítač. Kolik lidí si ho ale dneska může dovolit? Průměrně vydělávající lidé se spíše snaží uživit děti, držet v cajku barák, a nebo spravit rozpadající se škodu 120 L. Tudy cesta nevede. Otázka tedy zní, která země se zajímá o paranormální jevy již mnoho let a zároveň má bohaté obyvatele? Správně, Spojené státy americké. 267 mil. lidí s dostatečným kapitálem. Program jsem tedy rovnou přepsal do angličtiny a na zkoušku jsem přece jen podal inzerát i v naší Annonci. Kupodivu i zde se našlo celkem dost lidí, kteří si program koupili, přestože byl v angličtině a posílal jsem ho na dobírku, což je vždy zajíc v pytli a stál 280 Kč. Takže je to jasné, když je zájem u nás, Američani ho budou mít určitě taky! A to jsem v té době ještě ani

netušil, co všechno je schopen si Američan koupit! Takže, jedu do Ameriky, podám si inzerát v pořádných novinách a uvidíme.

Takhle to zní fakt moc pěkně, ale.. Za prvé vízum, pak peníze na letenku a pobyt a co s časem, než inzerát vyjde? A když vyjde a bude velký zájem, kde vzít peníze na distribuci? Diskety, poštovné ale i kopie návodu a v neposlední řadě etikety na diskety nejsou levná záležitost. Zbývá jen jedno řešení: musím v Americe pracovat. Vymyšleno, ujednáno a můžeme vyrazit na dobrodružnou cestu do USA!

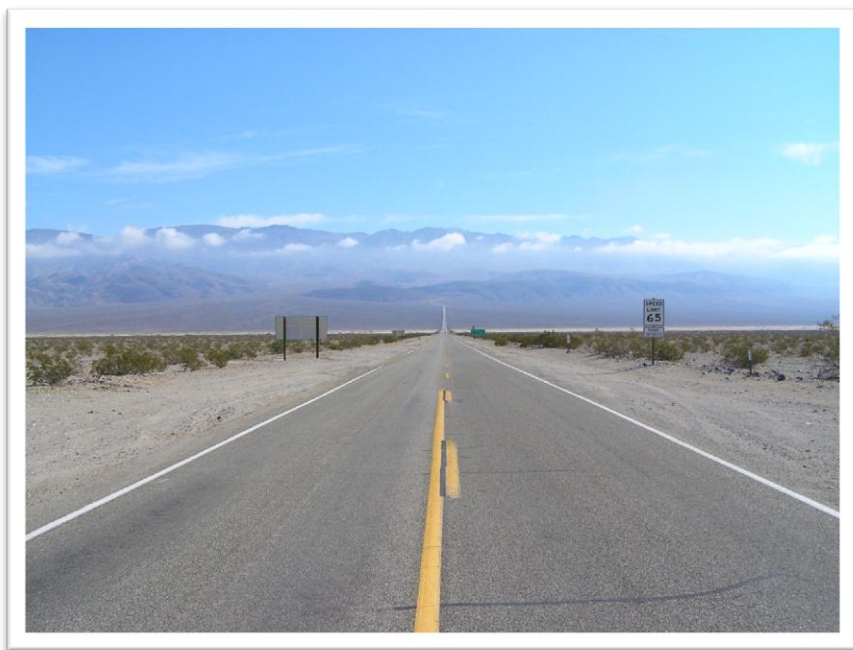
Získat vízum nebyl kupodivu žádný problém. Nechal jsem se vyfotit a usmíval se přitom jak jelimánek, abych u úředníků na ambasádě vzbudil důvěru. Napsal jsem žádost, doložil plán cesty, samozřejmě smyšlený, a vízum bylo na světě. Nutno říct, že jsem ho dostal jako jediný ze skupiny, která se mnou žádost podávala.

Tak, a teď si ještě zajistit práci. Nejprve jsem to zkusil přes inzeráty, kterými se to v Annonci jenom hemží. Jacísi Plzeňáci mě ujišťovali, že všechno půjde jako po drátku, práce ani ubytování není žádný problém. Měl jsem pracovat v Raleigh v Severní Karolíně - uklízet obchodní domy. Moc se mi to teda nezdálo a když jsem si v novinách přečetl článek o podvodnících, kteří zajišťují práci v Americe a děj se odehrával právě v Raleigh, raději jsem to zrušil. Avšak ruka osudu je neúprosná. Ozval se mi známý, který už v Americe byl. Skoro rok tam pracoval a rád by jel se mnou znovu. Měl kontakty na Poláky, kteří mají pod palcem úklid obchodů. Výhoda byla v tom, že se v tomto případě nemuselo žádnému Čechovi platit za zprostředkování. Kolega, říkejme mu Petr, tedy zajistil

telefonem práci v Colorádu Springs a domluvili jsme si odlet na 19 května z Vídně do New Yorku.

Letenky nám koupila moje dcera u Duška ve Zlíně. Dovezla je s tím, že platí tři měsíce, přičemž termín odletu zpět si můžeme kdykoliv změnit. Když jsem si je prohlédl, zjistil jsem, že platí jen to 3.7.! Nejdříve jsem byl rozhodnut letenky vyměnit, ale pak jsem to nechal být. Přestože se tato událost nezdá být nijak významná, byl to velice důležitý moment ve vývoji naší cesty, ale o tom až později.

Odlet z Vídně se společností British Airways byl v 9 hodin ráno a přelet do New Yorku měl být 13.30 místního

času. Čas přeletu nám vyhovoval, chtěli jsme hned z letiště odjet někam, kde bychom mohli koupit ojeté auto a vyrazit

směr-Colorado-Springs.

Sebou jsem měl 600 dolarů. Podle Petrových informací, který už auto v Americe měl, by se dalo ojeté auto koupit za nějakých 400,500 dolarů. Když napůl, tak zhruba 250 dolarů na chlapa za auto a 350 by zbývalo na benzín a živobytí do první výplaty. Tak jsem si to alespoň představoval. Avšak realita byla poněkud odlišná.

Den před odletem jsem se ráno probudil s bolestí v krku. Moje staré prokletí, angína. Ta vždycky přichází, když ji člověk nejvíce potřebuje. Hned jsem tedy mazal k doktorovi a řekl mu, že mi musí něco dát, ale nesmí mě nechat doma, protože jedu na dovolenou. Na jeho otázku kam jedu jsem odpověděl po pravdě a kupodivu jsem si pak vyslechl, jaké to bylo fajn, když on byl v New Orleans a poslouchal jazz. Vůbec, od té doby, kdy jsem se začal o Ameriku zajímat, jsem potkal tolik lidí co už tam byli, že jsem měl pocit, že jsem poslední, kdo tam ještě nebyl.

Cesta do Vídně ve 2 ráno nebyla nic moc, a tak jsem se těšil, že si v letadle spím. Už ve Vídni jsme narazili na Američany. Ptali se, kam jedeme a proč tam jedeme a velice důležitě zkoumali naše pasy a víza. Do Londýna, kde bylo mezipřistání, šlo všechno dobře. Pak jsme ale přesedli na Boeing 747 směr New York a začaly problémy. Po čtyřech hodinách sezení v letadle nám oznámili, že inženýři od firmy Boeing zjistili závadu na jednom z motorů. Museli jsme vystoupit a přesehnout do náhradního letadla. Tím se všechno posunulo a náš plán byl tím pádem narušen. Bylo jasné, že budeme muset v New Yorku přespát. Nadávali jsme na British Airways,

ale nutno říct, že později nám právě tato firma dokázala, že je opravdu velice seriózní a spolehlivá.

Let byl nakonec v pohodě, pouze jsem cítil, jak angína postupuje a antibiotika urputně bojují. Anglický steward, podobný Mr. Beanovi, neustále posmrkával, asi na tom byl stejně jako já. Přistáli jsme v New Yorku se čtyřhodinovým zpožděním a pilot s letadlem tak říznul, až jsem si myslel, že uletí křídla.

Pokaždé, když jsem se s někým bavil o Spojených Státech, vždycky každý strašil imigračním úředníkem, před kterého se zákonitě dostane každý zájemce o vstup na americkou půdu. Ten mu udělí povolení pobytu na 6 měsíců a nebo taky ne a to pak znamená odlet zpátky nejbližším letadlem. Takový jednodenní výlet do New Yorku je pak poměrně drahý. Petr minulý pobyt přetáhl skoro o půl roku a ještě k tomu neodevzdal imigrační kartičku. To, že neodevzdal zmíněnou kartu, ho mohlo v tomto případě paradoxně zachránit. Američani jsou totiž vychováváni v duchu své listiny základních práv a raději pustí deset lumpů, než aby jednoho křivě obvinili. Komunisté to u nás dělali naopak. Bohužel vím o čem mluvím, za komunistického režimu jsem si odseděl skoro rok. Rehabilitován jsem byl až v roce 1992. To jen na okraj.

Spoléhalí jsme tedy na to, že když nebudou mít na imigračním oddělení záznam o Petrově odletu, budou nuceni mu věřit, že odletěl v termínu. Já vím, není to zrovna fér, ale v tu chvíli stejně nic jiného nezbyvalo.

Docela jsem se potil a nebylo to jen těmi prášky. K úředníkovi jsme šli společně (Petr anglicky neumí) a

předložili jsme vyplněný formulář, který jsme dostali už v letadle. Jako místo pobytu jsem tam uvedl jeden hostel na Manhattanu. Adresu jsem našel na internetu. Úředník si zkoumavě prohlížel mojí pruhovanou soupravu. Teprve později jsem se dozvěděl, že podle pruhované teplákovky se Čech poznal na míle daleko. U Petra uviděl záznam o jeho posledním příletu a hned se zeptal, jakpak že dlouho v USA pobyl. „Necelého půl roku“, přeložil jsem. To se mu moc nelíbilo, založil všechny Petrovi papíry do složky, tu mu podal a řekl mi, ať si jde po žluté čáře, která se táhla po zemi, do vedlejší prosklené kanceláře. A sakra, už jsem to začínal vidět černě. Na dotaz, co hodlám v USA dělat, jsem jen mechanicky odpověděl, že cestovat. Dostal jsem razítko, do pasu kartičku a šup, byl jsem sám v New Yorku II. Co teď. Hlavně žádnou paniku, půjdu si v klidu pro zavazadla, nějak to dopadne. Pořád jsem měl pocit, že se Petr nakonec objeví. Taky že jo. Najednou ho vidím přicházet od kanceláře. Vítězoslavně mával pasem s povolením pobytu na půl roku. Dopadlo to přesně tak, jak jsme spoléhali, že by to mělo dopadnout. Amíci si nebyli jistí, Petra se na něco vyptávali, ale ten jen krčil rameny - „I dont andrstent“ a tak ho nakonec pustili. Hned nám bylo veseleji.

Sebrali jsme bágly a vyšli před terminál. Byl to zvláštní pocit, stanout na americké půdě, cítit vůni oceánu a dívat se na typické Yellow cab - žluté taxíky. Kolem jezdily limuzíny, které jsem do té doby viděl jen v televizi. Udivila mě spořádanost jak taxikářů, tak cestujících. Všechny taxíky organizoval zaměstnanec taxikářské společnosti. Stál v cestě, neustále pískal na píšťalku a ukazoval taxíkům, kde se mají zastavit. Lidé stáli ve frontě a v klidu čekali, až na ně dojde řada.

Začalo mírně pršet, ale bylo krásně teplo. Chvilku jsme stáli, pokuřovali a vychutnávali si pocit vítězství. Teď už nás nic nezastaví. Obrátila se na mě jakási žena a ptala se mě, jak se kamsi dostane. Řekl jsem jí, že jsme v New Yorku poprvé, že nevím. Na to odpověděla, že ona také.

Nakonec na nás došla řada. Měl jsem z internetu vytisknuté adresy několika hostelů na Manhattanu. Vybral jsem tedy ten nejlevnější a nahlásil taxikáři adresu. Vyjeli jsme. Taxametr povážlivě rychle naskakoval. Museli jsme ještě zaplatit poplatek 4 dolary za průjezd Queens Midtown tunelem, což je tunel, spojující Queens s Manhattanem. Konečně jsme byli na místě. To už přelo pěkně vydatně a tak jsem se utíkal zeptat, jestli mají volná místa. Vzal jsem za kliku, ale nešlo otevřít. Budova byla úplně prázdná! Běžel jsem mokrý zpátky do taxíku a nahlásil další adresu v pořadí. Naštěstí to bylo jen o tři bloky dál. Celá cesta z letiště až na místo hostelu stála včetně poplatku za tunel 51 dolarů! Jak později uvidíte, je to úplně absurdní částka ve srovnání s cestovními náklady, pokud máte svoje vlastní auto. Jestli se nebojíte, jeďte raději autobusem, a nebo podzemní dráhou. Konečně jsme tedy byli na místě. Kdo jste zvyklí trochu na pohodlíčko, rozhodně do hostelu nechodte. Zaplatíte stejně jako v pěkném motelu, ještě musíte dát 10 dolarů jako deposit a spíte na jednom pokoji s dalšími šesti cizími lidmi. A „hajzly“ mají na chodbě. Alespoň jsem se tedy osprchoval a pomalu jsme zalehli. Vzhledem k mojí angíně, ucpanému nosu a k tomu, že chrápu i obvykle, mě jeden anglán pořád ze zoufalství budil. Jenom jsem slyšel, jak si mumlá cosi o fucking a kopal mě nohou do postele.

Věřte, nevěřte, ale ráno jsem nemohl dospat kvůli zpěvu ptáků. Na Manhattanu! Měli jsme pootevřené okno a ze stromů, které rostou podél ulic, se pěkně silně ozývali.

Ranní Manhattan je úplně klidný a tichý. Začínají se otevírat krámky, sem tam přejede taxi a jemně pofukuje vánek od oceánu. Někoho potkáte jen občas a vůbec celá

čtvrť působí pohodovým dojmem. Ulice jsou široké, takže celé město je prosvětlené a provzdušněné. New York je proslulý svou národnostní směsicí. Potkat žida v klasickém oblečení a za ním Inda v turbanu s Japonkou není vůbec nic divného a pro Amíky je to naprosto přirozené.

V hostelu jsme dostali zpátky deposit a k neskonale radosti našeho spolunocležníka odešli. Vyrazili jsme někam sehnat telefonní kartu, což není vůbec problém, neboť jsou k dostání v každém obchůdku nebo u pumpy. Doma už měli určitě strach. Slíbili jsme, že zavoláme hned, jakmile v New Yorku přistaneme.

Karta stála deset dolarů, a pokud bychom volali jen po USA, vydržela by asi hodinu. Telefonních společností je v USA několik a samozřejmě se předhánějí ve snaze získat zákazníky. Asi půl hodiny jsme se mordovali s telefonním automatem, až jsem si nakonec nechal poradit od jednoho Njujorčana, který mi řekl, že tady je výjimka a i když mám kartu, musím hodit do automatu quarter. Quarter je čtvrták, neboli 25-ti centová mince. Nakonec jsme se stejně nedovolali, tak jsme zamávali na taxíka a chtěli jsme zavézt někam, kde se prodávají ojetá auta. K našemu údivu černý taxikář odpověděl, že on neví a ať se rychle rozhodneme, kam chceme jet, protože on musí vydělávat prachy. Tak jsem si vzpomněl na knížku „Kolem Ameriky za padesát dní“ a nahlásil Port Authority Bus Terminal, což je údajně největší autobusové nádraží na světě. Naštěstí jsme jeli jen kousek a zaplatili pouze 3 a půl dolaru.

Na nádraží jsme si koupili Road Atlas, což je automapa Spojených států, a spekulovali kam teď. Petr si vzpomněl, že při minulé návštěvě přistál na letišti v Newarku a cestou autobusem pak prý viděl hodně bazarů s ojetými auty. Newark je sice už na území státu New Jersey, ale dostat se tam je pouze otázka přejetí řeky Hudson, která odděluje Manhattan od New Jersey.

Počkali jsme si před terminálem na taxi a v podstatě se opakovala situace z letiště JFK. Perfektní organizace, žádné strkání a nadávání.

Taxikář nás dovezl až na letiště, aniž bychom spatřili jediný autobazar. Pomalu mě to přestávalo bavit, bylo horko, měl jsem těžký bágl a výsledek zatím nula. U letiště, které je podstatně klidnější než letiště JFK, stálo několik taxíků. Řidiči postávali v hloučku a povídali si. Šel jsem za nimi a zeptal se, jestli sakra neví, kde by se dalo koupit ojeté auto. A Linden, Saint Georgia - řekl konečně mladý černochoch. Dobře, tak ať nás tam zaveze. To nejde, řekl nám, nejsem na řadě. Tak to mě překvapilo, nevím, jestli by se takto zachoval nějaký pražský taxikář! Možná by mě dal zrovna do huby. Museli jsme jít do budky, kde seděla tlustá černoška a nahlásit adresu, kam chceme jet. Poslala nás do prvního taxíku v řadě s tím, že nás to bude stát 29 dolarů.

Ujeli jsme pár mil a konečně uviděli široké ulice bez vysokých domů a jeden autobazar za druhým. Všechny vyzdobené jak na jarmarku. Taxikář si vzal nahlášených 29 dolarů a my se jako hladoví vlci vrhli mezi auta.

Vypadali jsme trochu divně, protože normálně na ulicích potkáte velice málo lidí a s bágla už vůbec ne. Tady jezdí všichni autem! Bez něho je člověk poloviční mrtvola. V Americe je ohromné množství prostoru, malá hustota osídlení a z toho plynou obrovské vzdálenosti, které není myslitelné bez auta překonávat. Bohužel, cestování autem je na rozdíl od Evropy nejlevnější způsob dopravy. Neuvěřitelně levné díly na americká auta a levné provozní náklady, kdy výměna oleje stojí od 18 do 22 dolarů a v neposlední řadě cena benzínu. Ta je od 0,99

dolaru až po 1,25-1,35 dolaru. Cena se mění, jak se vzdalujete od východního pobřeží směrem na západ. V Kansasu a Colorádu už jste byli opravdu na 0,99 dolaru za galon. Pokud si vydělíte zhruba 35 Kč za dolar a 3,78, což je litrů v galonu, vyjde vám benzín na necelých deset korun za litr. Trochu divné, když si vezmu průměrnou výplatu Amíka a Čecha.

Na autech, ať prodávaných soukromě nebo přes bazar, nebyly většinou žádné ceny. To otevírá prostor pro prodej podle „ksichtu“ a eventuální smlouvání. Nejdříve jsme se zeptali na docela pěkný ford, něco jako Sierra, ovšem plnohodnotná americká verze. Amíci totiž dbají na pohodlíčko a komfort a výrobci se tomu musí pěkně přizpůsobit. Výbava vozu, která se prodá v Evropě, by v Americe rozhodně nestačila. Majitel bazaru na nás vypálil cenu 2000 dolarů. Jen tak na okraj, až budete něco kupovat, nenechte se zaskočit tím, když vám na dotaz o ceně řeknou místo dva tisíce dolarů jen dvacet. Pro ně je to dvacet stovek. A ten, kdo má klasické vzdělání v angličtině může klidně zapomenout, že bude v Americe hned rozumět. Takový malý příklad, dvacet je anglicky twenty a přibližně tak se to i čte. Amík v New Jersey Vám řekne tvony. Je potřeba si nato zvyknout. Nejlépe se člověk naučí cizí řeč tím, že ji poslouchá.

2000 dolarů nám vzalo dech a samozřejmě jsme hledali dál, ale i další ceny se moc nelišily. Dorazili jsme i do bazaru, který byl součástí prodejny nových aut, dovážených VW. Salesman - prodavač, sympatický chlap, nám nabídl VW Jettu, která vypadala, že nedojede ani na

That's all folks

